

OVER HONDEN

DOOR

A. L. GERRITSEN.

I.

Sedert overoude tijden behoorde de hond tot de huisdieren, d.w.z. de dieren die een bepaalden eigenaar hebben en door dezen worden verzorgd, in tegenstelling met de wilde dieren die aan niemand toebehooren en zelf hun voedsel moeten zoeken.

Reeds in het oude Egypte, ten tijde van Jozef, waren daar tamme honden. Er zijn zelfs afbeeldingen gevonden uit dien tijd, waarop een huishond is voorgesteld, liggende naast den zetel van zijn meester. En ook toen reeds droegen ze vaak fraaie halsbanden die soms eindigden in lange strikken of slippen.

Bij de oude Israelieten waren de honden niet zoo in tel. Een Israeliet — we kunnen dat bij het lezen in den Bijbel herhaaldelijk opmerken — beschouwde den hond als een onrein dier dat hij niet licht zou aanraken. Trouwens, dat is wel te verklaren. Honden zijn inderdaad vieze dieren. De beste niet uitgezonderd. Als men het hun niet belet eten ze allerlei bedorven dingen, die ze op straat of langs den weg aantreffen en als ze niet vast worden gehouden maar vrij mogen rondloopen, takelen ze zich vaak zoo toe, dat ze wel grondig mogen worden afgeboend, liefst met een flinke zeepsop, eer men ze weer in huis nemen kan.

Voor de honden in Palestina kwam daar nog iets bij. Dat waren meest wilde honden, die zonder iemand toe te behooren in groote troepen in 't wild leefden. 's Nachts kwamen ze in de nabijheid van de woningen der menschen om in het straatvuil en den afval hun voedsel te zoeken.

Tot voor weinige jaren was dat in Constantinopel en in een groot deel van Aziatisch Turkije nog het geval.

In China daarentegen dacht en denkt men nu nog heel

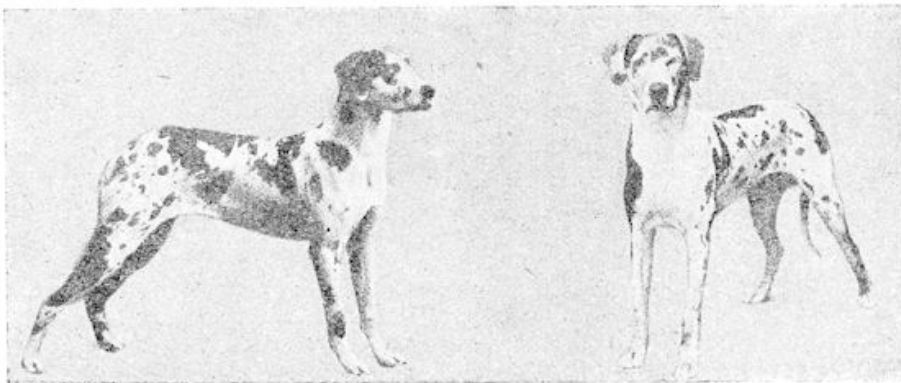
anders over den hond. Daar worden honden gemest en geslacht en als een lekkernij opgegeten.

Tot de meest bekende hondenrassen behooren de doggen, domme, woeste, bloeddorstige dieren, die echter zeer trouw zijn aan hun meester. Zij zijn kort en stevig gebouwd, hebben een platten, gespleten neus, ter helft geknikte ooren, korte steile haren en wijd uitstaande pooten. Onversaagd werpen ze zich op den sterksten vijand en laten niet licht los, wat ze eenmaal te pakken hebben.

Engelsche bulldog.

Zelfs voor hun meester zijn ze soms gevaarlijk. 't Is wel eens gebeurd dat een eigenaar van zoo'n dog door z'n eigen hond belet werd op te staan en in bed moest blijven tot anderen hem hadden verlost.

Gevlekte Duitsche doggen.

Tot het ras der doggen behooren ook de kleinere puckhondjes, aardige beestjes, die als kamer-hondjes de gunst van

hun eigenaars (of eigenaressen) wel weten te winnen en dan ook dikwijls niet weinig worden verwend.

Uiterlijk en ook wat hun aard betreft geheel het tegen-

Jonge St.-Bernhards.

beeld van de doggen zijn de zachtaardige windhonden met hun slanken lichaamsbouw, hoge pooten, spitsen snuit, lange haren en scherpen reuk. Vooral de Russische hazewindhonden, Barzoï's geheeten, zijn fraaie, schrandere dieren, die met hun zachte oogen je zoo lang en rustig kunnen aankijken, alsof ze begrijpen wat je denkt.

Een bijzonder soort van honden, die thans niet meer zoo

in trek zijn als vroeger, zijn de bekende St. Bernhardshonden. Ze worden zoo genoemd naar het klooster op den St. Bernhard, een hoogen berg in het Zuiden van Zwitserland.

Het echte St. Bernhardras is uitgestorven; die er nu nog leven zijn eigenlijk New-foundlanders, nog mooiere en nog verstandiger dieren met prachtig-brede koppen die, van ter zijde gezien, een bijna loodrechten stand hebben. Deze Newfoundlanders worden nu door de monniken afgericht om menschen die in sneeuw verdwaald zijn te gaan zoeken. Vroeger, toen de reisgelegenheden anders waren en er veel reizigers over den St. Bernhard trokken, was daar meer reden toe dan tegenwoordig. Een van die St. Bernhardshonden, Barry geheeten, is bepaald beroemd geworden doordien hij meer dan 40 menschen het leven redde.

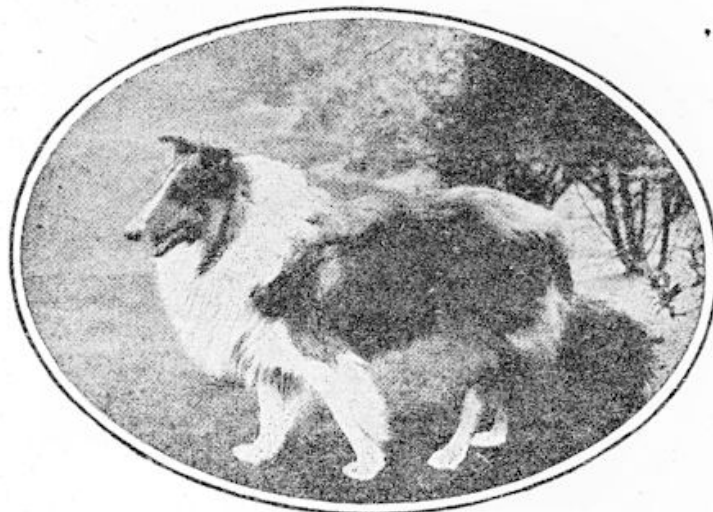
Er is een tijd geweest, dat een St. Bernhardshond voor 10 of 12 duizend gulden werd verkocht. Een Engelschman, Mr. Green, ontving zelfs voor een St. Bernhard den ongehoorden prijs van 16 duizend gulden.

Een Engelsche courant deelde nog niet zoo heel lang het volgende mee. Drie Italiaansche werklui waren in een vreeselijken sneeuwstorm op den top van den Grooten St. Bernhard verdwaald, waar ze vele uren rondliepen om naar het rechte pad te zoeken, eer ze uitgeput van vermoeienis in de sneeuw neervielen. Twee er van werden door een hond uit het klooster gevonden, die dadelijk een van de monniken ging waarschuwen en later ook nog den derden werkman vond. De laatste was al diep onder de sneeuw bedolven. Alle drie werden ze in het klooster gebracht en verzorgd totdat ze hun tocht naar huis konden voortzetten.

Na de St. Bernhardshonden kwamen in trek de *Colley's*, fraai geteekende en gebouwde Schotsche herdershonden, die in tegenstelling met de meeste andere honden heel geen neiging hebben om wild te jagen. Zelfs los loopende kippen laten ze met rust, zoodat ze zeer geschikt zijn om op de wandeling mee te nemen. Als waakhond doet een Colley echter goede diensten. Er zijn twee soorten van Colley's, met *lang* en met *kort* haar. Vooral de eerste zijn zeer gezocht.

Op en rondom den nek is het haar bijzonder lang en staat het rechtop, zoodat het een kraag vormt. Een goede Colley heeft een waarde van 100 tot 400 gulden. Maar er zijn ook exemplaren waarvoor veel meer wordt betaald. Een onzer plaatjes stelt voor de colley Tobi, die door den eigenaar voor 15 duizend gulden verkocht werd.

Een zeer eigenaardig hondenras vormen de *Dashonden* waartoe de *Fretten* behooren, en de welbekende bruine of zwart-bruine

De colly Tobi.

Tekkels met hun korte kromme pooten en lenig langwerpig, bijna over den grond slepend lichaam. Voor de jacht zijn ze bijzonder geschikt, daar ze konijnen, vossen en dassen (vandaar den naam dashond) in hun holen achtervolgen. Hun sterke pooten en klauwen stellen hen in staat om met groote snelheid te graven. In Amerika maakt men een eigenaardig gebruik van deze dieren, door ze telefoondraden te laten trekken door de kabelbuizen. Men voorziet n.l. een Fret van een tuig waaraan het einde van een telefoondraad bevestigd is. Vervolgens plaatst men hem aan 't begin der buis, terwijl aan het einde een stuk vleesch als lokaas dient. Evenals alle honden met een langen snuit heeft ook de Fret een zeer

scherpen reuk, zoodat hij het vleesch spoedig gewaar wordt en er op afgaat, den draad meevoerende.

Taxen of Tekkels.

Voor al in de hoogere standen zijn de z.g. *schoothondjes* in trek. Dat waren ze trouwens reeds eeuwen geleden bij de

oude Egyptenaren. Ook in dat opzicht is er niets nieuws onder de zon. Het fokken van die miniatuur hondjes is een

Schoothondjes (Japansche Chin's).

zeer loonend bedrijf, wijl er hooge prijzen voor worden betaald.

Zelfs Frederik de Grootte, de krijgshafstige Koning van Pruisen, had behagen in die aardige diertjes en vermaakte zich er dikwijls mee. De meest gezochte van die kleine beestjes zijn de Windspiels, de Spaniëls en de Japansche chin's.

Van de laatste kunnen we een afbeelding geven. Op die volgen de Dwergspitsjes (schippertjes),

Dwergpoedels, Dwergmopsjes, enz.

In den regel zijn die

dwerghondjes niet grooter dan 20 à 25 centimeter en wegen ze 1 à 2 K.G. Soms zijn ze nog kleiner, zoodat men ze heel gemakkelijk in den zak kan steken of op den arm dragen. Voor eenige jaren stond in de geïllustreerde bladen zelfs een Spaniël, die niet grooter was dan de hand van den man die het diertje vasthield, terwijl het werd afgebeeld.

(Wordt vervolgd).

II.

Naar het gebruik dat de mensch maakt van deze nuttige dieren spreekt men van herdershonden, waakhonden, jachthonden, trekhonden, politie-honden, oorlogshonden, Roode-Kruishonden enz.

Als *jacht- en trekhond* bewijst deze trouwe viervoeter den mensch uitstekende diensten. De Painters, Duitsche staande honden en patrijshonden zijn de bekendste. De jacht zit den hond in 't bloed en er is heel wat geduld en moeite noodig een hond te leeren het wild niet te verscheuren maar te apporteerden, d.i. bij zijn meester te brengen.

Voor *trekhonden* gebruikt men kortharige honden, die, volgens een wetsvoorschrift, minstens 60 centimeter hoogte hebben. Ofschoon hun lichaamsbouw er eigenlijk heelemaal niet op is ingericht worden ze er toch veel voor gebruikt en mits de bespanning maar goed is en de vracht niet te zwaar, hebben ze er ook niet veel van te lijden. Velen hebben wel eens medelijden gevoeld met trekhonden, die, een oogenblik rustend, geweldig hijgden en den indruk maakten, dat ze aan 't einde van hun krachten waren. Maar dat buitengewoon sterke hijgen is een ware verkwikking voor den hond. Evenmin als alle andere gewervelde dieren kan een hond verhooging van lichaamswarmte verdragen zonder daarvan schadelijke gevolgen te ondervinden. Bij de meeste dieren wordt de overtollige warmte verwijderd door zweeten. Het water dat daardoor op de huid komt verdampt en verbruikt de warmte die er te veel is. Maar de hond heeft geen zweetklieren, zoodat de afkoeling op andere wijze moet plaats vinden. Dit nu geschiedt door de versnelde ademhaling. In gewone omstandigheden ademt de hond van 20 tot 30 maal per minuut maar

bij verhoogde temperatuur wel 300 tot 350 maal. Daardoor verdampt uit de longen een groote hoeveelheid water, wel 130 gram per uur. En daarvoor wordt veel warmte verbruikt. Ook van de uit den bek hangende tong verdampt veel water, met gelijk gevolg.

Als *politiehond* afgericht bewijzen Schotsche en Duitsche herdershonden alsook de zoogenaamde Airedale terriers uitstekende diensten bij het opsporen van misdadigers. En hun

Uit één, nest, (kortharige Duitsche honden).

diensten zijn heel wat onschuldiger dan het werk in 't midden der vorige eeuw nog verricht door de z.g. bloedhonden, die in Amerika gebruikt werden bij het opsporen van weggelopen slaven, of, veel vroeger, bij de verovering van dat werelddeel door de Spanjaarden.

Veelvuldig is het gebruik dat in den pas geëindigden oorlog van den hond werd gemaakt voor het opsporen van gewonden die hulpeloos op de slagvelden achterbleven. De *Roode-Kruishonden* werden zorgvuldig voor hun taak afgericht en zochten onder leiding van den man die ze afgericht had de gevechtslinie af. Uit een brief van een dezer leiders van Roode Kruishonden, een Duitscher, vernamen we een en ander dat een indruk geeft van het groote nut dat deze dieren opleverden.

„Vannacht”, zoo schreef de geleider, „waren we er op uitgetrokken om gewonden te zoeken, die op het slagveld waren achtergebleven. Ik heb met mijn hond vijf mannen gevonden, waaronder één Franschman. Enkelen hunner hadden reeds twee dagen in het nat gelegen, daar het hard geregend had, maar we konden het slagveld niet eerder bereiken. Voor zoover de arme kerels nog bewustzijn hadden van hetgeen er met hen gebeurde, was de vreugde dat ze gevonden en weggehaald werden, natuurlijk groot. Ook de andere honden werkten prachtig. In het geheel vonden we een vijftien man....

Na in zijn brief een en ander over het vreeselijke van het gevecht te hebben medegedeeld gaat hij voort: „Vele gewonden sleepen zich met moeite voort om in greppels en gaten, achter hekken en struiken. in het bosch of achter puinhoopen dekking te zoeken tegen kogels en granaten. Dezulken zijn het die onze schrandere honden opzoeken en ze doen dat met verbazende zekerheid. Letterlijk niets ontgaat hun. In den laatsten nacht hadden we een interessant geval. Een gewonde was in een verlaten loopgraaf terecht gekomen, die boven hem was ingestort. Maar onze honden vonden den man, dien we, voor we hem konden opnemen eerst moesten uitgraven.”

Op den post van een eenzamen schildwacht is een hond bijna onmisbaar, daar hij de nadering van een nader-sluipenden vijand bemerkt en door een zacht gebrom aankondigt, lang, voordat zijn „baas” iets bespeurt.

Als *trekdier* gebruikt men den oorlogshond in ons eigen leger voor het trekken van machinegeweren. Bakkers en melkboeren en nog heel wat anderen zouden een trekdier in hun bedrijf maar moeilijk kunnen missen. Reizigers in koude streken, vooral zij die op ontdekkingen uitgaan, hebben voor hun tochten over de sneeuw- en ijsvelden geen beter vervoermiddel dan een honden-slede. Van het uithoudingsvermogen dezer dieren hangt vaak hun leven af. De Noordpool zou stellig nooit bereikt zijn, als niet de honden er den mensch hadden gebracht. En van hoeveel belang de honden zijn voor de bewoners der koude luchtstreken, wier eenig vervoer-

middel een slede is, getrokken door een aantal betrekkelijk kleine honden, is misschien voor vele lezers van Vrij en Blij al oud nieuws.

* * *

Talrijk zijn de verhalen, waarin de verschillende eigenschappen van den hond in het licht worden gesteld. Enkele er van, aan de waarheid waaraan niet behoeft getwijfeld te worden, deelen we er hier mede.

DE HONDEN VAN GRAAF FLORIS V.

Toen Graaf Floris de vijfde in gezelschap van Gijsbrecht van Amstel de stad Utrecht uitreed, naar hij meende om op de valkenjacht te gaan, was hij vergezeld van twee edelknappen en van de beide jachthonden, waaraan hij zeer gehecht was. Het waren een paar hazewindhonden, die hij van een zijner nichten ten geschenke had gekregen. Nadat de edelen den graaf hadden gevangen genomen en de edelknappen zich verwijderd hadden om de hulp der boeren in té roepen, bleven de beide trouwe dieren bij hun meester, ook toen hij naar het slot te Muiden werd gevoerd. Ze volgden hem naar de plaats waar hij vermoord werd, en wilden ook zijn lijk niet verlaten, sprongen in het schip toen het naar Alkmaar werd overgebracht en liepen mee tusschen de menigte die het lijk huns meesters volgde naar het Koor in de Groote Kerk, waar het werd ter aarde besteld. En ook nu bleven ze op de koude zerk liggen en waren noch met liefkoozingen noch door stokslagen van daar te verwijderen. Zelfs weigerden ze het voedsel dat men hen ten slotte uit medelijden bracht. Eindelijk waren ze zoo verzwakt dat ze zeker zouden gestorven zijn, zoo niet een van 's Graven dienaars de beide trouwe dieren met geweld had meegenomen en ze weer had opgekweekt door ze den bek open te breken en er melk in te gieten.

(Wordt vervolgd).

OVER HONDEN

DOOR

A. L. GERRITSEN.

III (Slot).

DE POEDEL VAN PRINS WILLEM I.

Het mooiste voorbeeld van waakzaamheid en trouw dat de geschiedenis verhaalt is stellig dat van 't hondje van Prins Willem van Oranje. Na een hevigen afmattenden strijd lag de Prins op zekeren dag in zijn legertent te rusten op een veldstoel toen het linnen van de tent werd opengerukt en een groote bloedhond, zooals de Spanjaarden in hun legers bij menigten meevoerden, naar binnen drong en zich trachtte meester te maken van een kleinen witten poedel, die in het kamp was verdwaald geraakt en in 's Prinsen tent een schuilplaats had gezocht. Prins Willem schrikte op, verdreef den indringer en liefkoosde den kleinen poedel, die, rillend van angst, zich tegen hem aandrong. Sedert heeft de kleine poedel den Prins niet meer verlaten. Hij volgde zijn meester overal en de Prins die de trouw van den hond opmerkte en wist te waardeeren dulde hem steeds in zijn nabijheid.

Andermaal sliep de Prins na een vermoeienden dag in zijn legertent. En ook de wachtpost daarvoor is van vermoeienis slaperig geworden. Slechts één levend wezen is goed wakker: de kleine witte poedel. Met gespitste ooren ligt hij voor het bed van zijn weldoener. Niets ontgaat hem. Ook niet dat er beweging komt in het linnen van de tent. En nauwelijks ontwaart hij, dat een gewapend krijgsman naar binnen dringt blijkbaar met booze bedoelingen of het moedige dier vliegt den vreemden indringer luid keffend naar de keel.

Het daardoor ontstane rumoer doet den slapenden Prins ontwaken, de wacht toeschieten en weldra is de sluipmoordenaar ontwapend en in de boeien geslagen. Toen eerst kwam de poedel tot bedaren.

Het leek wel of sedert dien tijd de poedel meende voor het leven van zijn weldoener te moeten waken. Het was niet mogelijk hem uit 's Prinsen nabijheid te verwijderen en telkens, als een onbekende naderde, werd hij knorrig en liet de tanden zien.

Ook op den 10^{den} Juli 1584 was de poedel bij den Prins en volgde zijn meester toen deze uit de eetzaal ging en de trap afdaalde waar zijn moordenaar Balthazar Gerards hem opwachtte. Nadat het moordend schot was gevallen gelukte het den onverlaat in de algemeene verwarring door een zijdeur te ontkomen en bijna had hij de vest bereikt, van waar hij in de gracht meende te springen om zwemmend aan verdere nasporing te ontsnappen, toen hij door den wakkeren kleinen poedel zoo hevig in het been werd gebeten dat hij struikelde en een oogenblik bleef liggen. Nog voor hij zijn vlucht kon voortzetten werd hij door de dienaren van den Prins gegrepen en meegevoerd.

De trouwe poedel verliet het lijk van zijn meester niet meer; eten of drinken wilde hij niet aanroeren en nog eer de Prins werd begraven was de poedel hem in den dood gevolgd.

DE DOG VAN MONTARGIS.

Ten tijde van Koning Karel V van Frankrijk (niet te verwarren met Keizer Karel V van Duitschland) waren in het leger twee officieren, waarvan de een, Macaire, een vreeslijken haat had opgevat voor den ander: Abry de Montdidier. Op zekeren dag ontmoetten ze elkaar in het Bosch van Bondy, dicht bij Parijs en van die gelegenheid maakte Macaire gebruik om zijn gehaten krijgsmakker om het leven te brengen. Hij begroef hem op een eenzame plek en hield zich verder of er niets gebeurd was. Montdidier was vergezeld geweest van zijn jachthond. Het is niet bekend om wat reden het dier zich niet geworpen heeft op den moordenaar van zijn meester, wel weet men dat de hond op diens graf ging liggen en daar bleef tot de honger hem noopte voedsel te gaan zoeken. De hond ging daarvoor naar de keuken van een der vrienden van Montdidier waar men hem overvloedig voedde.

Zoodra zijn honger gestild was verdween hij weer. Verscheidene dagen herhaalde zich zijn komen en verdwijnen, totdat men ten laatste besloot den hond te volgen in de hoop dat men iets kon te weten komen, aangaande de plotselinge verdwijning van Montdidier. Inderdaad leidde diē tot het vinden van het lijk, dat daarna op een van de kerkhoven der stad Parijs werd begraven. Sedert dien tijd hechtte de hond zich zeer aan den vriend van zijn gestorven meester.

In die dagen gebeurde het vaak dat het trouwe dier in de nabijheid kwam van Macaire en telkens als hij dezen ontmoette viel hij op hem aan en was slechts met moeite van hem los te scheuren. Die herhaalde aanvallen deden het vermoeden rijzen dat Macaire wel iets meer zou weten van den moord op Montdidier, die blijkens den toestand waarin zijn lijk was gevonden, op gewelddadige wijze was ter dood gebracht.

Koning Karel, van een en ander onderricht, wilde zich op de hoogte stellen van de vreemde geschiedenis en beval dat zoowel Macaire als de hond voor hem zouden worden gebracht. En ja, ook nu vloog de hond den officier naar de keel. De koning nam Macaire in 't verhoor, maar deze ontkende dat hij ook maar iets van den moordenaar af wist of met hem had uit te staan.

Daar Koning Karel echter de heilige overtuiging had gekregen dat er een oorzaak moest zijn voor het gedrag van den hond, gaf hij bevel dat er een tweegevecht zou plaats hebben tusschen den officier en zijn stommen beschuldiger zooals de gewoonte was in die dagen wanneer iemand door een ander beschuldigd werd van een misdaad en de zaak niet tot klaarheid kon gebracht worden. Dit ongewone tweegevecht had plaats op het eiland van Nôtre-Dame te Parijs in tegenwoordigheid van den Koning en het geheele hof. Koning Karel stond Macaire toe een zwaren knuppel te gebruiken om zich te verdedigen, terwijl den hond een leege ton werd gegeven waarin hij zich kon terug trekken als de strijd hem te hevig werd.

Toen beiden in het strijdperk verschenen leek het wel alsof de schrandere hond begreep waar het om ging en wat zijn

plicht was. Hij liep eenige malen grommend rondom zijn tegenstander, vloog hem toen met een enkelen sprong onverhoeds naar den strot en klemde zich zoo stevig vast dat Macaire zich onmogelijk van het woedende dier kon bevrijden. En stellig zou het hem den strot hebben doorgebeten, indien hij niet om genade had gesmeekt en in zijn doodsangst zijn misdadigheid beleden. De hond werd door toeschietende beulsknechten van hem losgerukt, maar het baatte Macaire weinig daar hij kort daarop met den dood werd gestraft. De trouw van dezen hond is in verscheidene gedichten bezongen. Gewoonlijk noemt men hem den Dog van Montargis omdat het tweegevecht plaats had op het voorplein van het kasteel dat dien naam draagt.

GETROUW TOT IN DEN DOOD.

Mijn vader, zoo verhaalde eens een Zwitsersch koopman, had een groote handelszaak, en moest daar er geen geregelde verbinding was met de groote steden dikwijls te paard een vrij grooten afstand afleggen, soms met een aanzienlijke som gelds bij zich.

In zijn tijd waren de wegen lang niet zoo veilig als tegenwoordig. Niemand begaf zich op reis zonder gewapend te zijn; en mijn vader was bovendien altijd vergezeld van een trouwen sterken dog, die 's nachts op zijn slaapkamer sliep en op wiens waakzaamheid hij rekenen kon.

Op zekeren dag had hij een van de vergelegen handelsplaatsen bezocht, waar hem een groote som gelds was uitbetaald. Het was reeds laat op den dag geworden toen hij huiswaarts keerde. Zijn weg liep door een diepe vallei tusschen hoog opgaand geboomte. Nadat hij eenigen tijd had doorgereden en zijn paard nog al eens de sporen had doen gevoelen, om te spoediger op de plaats van zijn bestemming te zijn begon zijn trouwe dog eensklaps luid te blaffen.

Meenende dat er onraad was op den weg greep mijn vader naar zijn pistool en hield zich gereed om zich zoo noodig te verdedigen. Maar hij bespeurde niets en nadat hij zijn paard eenige oogenblikken had ingehouden en naar alle zijden had rondgekeken, zette hij zijn tocht

voort, sneller dan tevoren om den verloren tijd in te halen.

Nauwelijks is zijn paard weer op draf of zijn dog begint weer luide te blaffen, springt als een wild dier voor het paard heen en weer, vliegt tegen hem op, slaat zijn scherpe tanden in de jas van zijn meester en poogt mijn vader van het paard te trekken, die te vergeefs trachtte het dier tot bedaren te brengen.

Een groote angst, dat zijn trouwe metgezel dol was geworden en diens wilde sprongen daar het kenteeken van waren, maakte zich van mijn vader meester. Wat moest hij doen? Om hulp roepen zou niet baten. Hij was alleen in een eenzaam bosch en als hij trachtte door te rijden werden de sprongen van den hond te woedender en deed dezen te meer moeite mijn vader van het paard te trekken. Ten einde raad besloot hij den hond te doodden. Hij nam zijn pistool, richtte het op den kop van het trouwe dier en jankend viel de dog achterover. 't Was mijn vader eigenlijk niet mogelijk den doodstrijd van het dier, waaraan hij zoo gehecht was, te zien, met een bedroefd hart reed hij nu ongehinderd verder.

Nadat hij echter zijn pistool weer had opgeborgen, bemerkt hij tot zijn schrik dat hij zijn geldtasch mist. Stellig was die onder het rijden van het zadel losgeraakt en op den grond gevallen. En nu is hem het vreemde doen van zijn hond plotseling tot klaarheid gebracht. Nu weet hij waarom het trouwe dier zooveel moeite deed om hem het verder rijden te beletten. Zoo snel hij kon doet hij zijn paard keeren en rijdt terug naar de plek waar hij het schot op zijn hond loste. Weldra heeft hij die bereikt en een bloedig spoor volgend vind hij een vijftig pas verder het dier liggen, dat geen teekenen van leven meer geeft, als hij het poogt op te heffen. Maar onder het lichaam, met bloed en modder bevlekt, vindt hij de leeren geldtasch, die het zwaar gewonde dier tot in den dood had trachten te bewaken, ofschoon het schot van zijn meester hem doodelijk had getroffen.

Mijn Vader, die zich zijn onbezonnenheid diep beklaagde, nam den doodden hond mee op z'n paard en liet hem in zijn tuin begraven, een steen op het graf leggen en daarop de woorden beitelen: Getrouw tot in den dood.